

жици, сръза я, скрои дрехи на куклитѣ, и благослови: — Да ни сѫ живи и здрави! Тѣ ще ни нахранятъ и облѣкатъ. Нека първо тѣхъ да нагиздимъ.

Вечеръта срещу Великденъ куклитѣ бѣха стегнати, накитени и готови да затропатъ, щомъ имъ свирнешъ. На малкото столче бѣше забучена клонка цъфналь глогъ — за здраве. Нали утре бѣше Гергьовденъ — по всички порти имаше зелени клони, а дѣдо Парушъ и Янко нѣмаха друга кѫща и забучиха вѣйката тукъ. Презъ нощта старецътъ и момчето заедно съ другитѣ гости отъ хана отидоха на черква. Куклитѣ останаха сами. Отвънъ, предъ черквата свѣтѣха безброй свѣщи и се чуваха черковни пѣсни. Но тукъ вжтре бѣ тихо и тѣмно. Тогава Кара-Колю бутна съ лакетъ Тодора, дръпна Кера за роклята и рече:

— Не съмъ съгласенъ, не съмъ съгласенъ — и туй то! Думайте да ви чуя и васъ — вие какво ще кажете? ...

— Ама какво бе, бай Колю? — уплашено попита Тодоръ.

— Не съмъ съгласенъ, разбирашъ ли, — не съмъ съгласенъ стариятъ да ходи съ скъсана антерия на Великденъ, пъкъ ние да се надуваме, като пау-

ни. Срамота и грѣхота! Разбирате ли?

— Право, право, бай Колю, — рече Тодоръ и огледа засраменъ премѣната си.

— Имате право, господинъ Колю, — каза Кера. Но какво може да се направи? ...

— Какво ли? — Знамъ азъ какво, и ще ви кажа — ама само да има късметъ нѣкой да не слуша! — И Кара-Колю издѣрпа калъчката си наполовина. Тодоръ затрепера отъ страхъ, а Кера поискава да падне въ несвѣсть, но се уплаши да не стане по-лошо.

— Чувайте! — продѣлжи Кара-Колю. — Утре и другидень, да си опичате ума, да се разиграемъ тѣй, че димъ да се дигне — да спечелимъ за старецъ и момчето, ама така, че съми тѣ да се слисатъ. Знаете ли вие, че Парушъ Късметътъ тази вечеръ нѣма дори едно великденско яйце да отговѣе? А пъкъ ние, премѣнени съ него-вата риза, се мѣдримъ тукъ като готовановци... Не го приемамъ това — и толкозъ. Да не ме думатъ Кара-Колю — ако не му съберемъ утре баремъ до сто яйца и цѣлъ калпакъ левчета. Разбрахте ли?

Грѣмнаха камбанитѣ въ нощта. Запѣха „Христосъ възкресе“. По улицитѣ се понесоха за-